

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.673 van 14 maart 2002
in de zaak A. 95.303/XIV-3614.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 7 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 29 december 1998 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 14 september 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat kan gezien worden als een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, §1, 2/, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.1.1.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/, b), van voormelde wet bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde aan een vreemdeling, die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied kan weigeren, wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen;

2.1.1.3. Overwegende dat deze bepaling betrekking heeft op de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt als dusdanig te worden erkend; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet aan de grens, maar bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel kandidaat-vluchteling heeft verklaard; dat het overigens niet duidelijk is waarop zij dit onderdeel van het middel betreft; dat het onderdeel juridische grondslag mist;

2.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat kan gezien worden als een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat zij uiteenzet dat behoorlijk bestuur vereist dat alle

relevante informatie op tijd en tegensprekelijk dient te worden verzameld, dat hierbij niet enkel een verhoor van de betrokkene vereist is, maar ook een onderzoek van de stukken van het dossier en van de actuele toestand in het land van oorsprong; dat zij stelt dat de eerste verwerende partij niet op een ernstige wijze de afwezigheid van een risico op vervolging heeft kunnen vaststellen en haar beslissing baseert op een juridische fictie die niet overeenstemt met de werkelijkheid terwijl de betrokken regio, zoals moet blijken uit diverse verslagen van Amnesty International en krantenartikels, nog steeds onrustig is; dat de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij dit beginsel heeft geschonden door haar beslissing te nemen zonder rekening te houden met de onveilige naoorlogse situatie enerzijds, en zonder aan de verzoekende partij de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen die nodig bleken te zijn om haar asielaanvraag te staven en zonder rekening te houden met haar dringend beroep anderzijds;

2.1.2.2. Overwegende dat het niet duidelijk is welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht; dat, voor zover de verzoekende partij doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel niet gelijkstaat met een recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de commissaris-generaal in het raam van dit beginsel enkel verplicht is de vreemdeling in kwestie te horen als hij op geen enkele andere wijze de correcte feiten kan kennen; dat uit hetgeen hierna volgt blijkt dat dit in casu niet het geval is;

2.1.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgend determinerende motief :

"Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.";

Overwegende dat de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand tracht te ontkrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244; dat derhalve de commissaris-generaal, zonder het voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel te miskennen, thans de bestreden beslissing kon nemen zonder voorafgaand de verzoekende partij te horen of haar de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen ter staving van haar asielaanvraag; dat voor het overige de overwegingen van de beslissing niet worden tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier; dat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maakt dat de beslissing is genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

"2. Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn, en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet :

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.'

Inderdaad volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben, en het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

Door te schuilen achter een louter juridische fictie heeft de aangevochten beslissing precies dezelfde draagwijdte als een technische weigering die al meermaals door de rechtspraak vernietigd werd.

Overwegende bovendien dat door te motiveren '...'Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren.... Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister' terwijl de beslissing van de gemachtigde van de Minister gemotiveerd was op een gemis aan bewijs zowel van identiteit en van nationaliteit als van bewijs van arrestaties, daar waar in de ontvankelijkheidsfase geen bewijzen vereist zijn, maar enkel het bestaan van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging, heeft tegenpartij in deze mate een voorwaarde die door de wet niet voorzien is ten onrechte weerhouden.

In deze mate heeft tegenpartij een voorwaarde die door de wet niet voorzien is ten onrechte weerhouden.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleed, door het begrip 'kennelijk ongegrond' miskend te hebben.

Bijgevolg is de aangevochten beslissing onwettig.";

Overwegende dat de verzoekende partij zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat, voor wat de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan verwezen worden naar de uiteenzetting van het tweede onderdeel van het eerste middel; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij ter terechtzitting ook nog een discriminatie ten opzichte van andere asielzoekers aanvoert; dat, voor zover deze uiteenzetting een middel betreft, dit niet voor het eerste ter terechtzitting kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.